

РЕШЕНИЕ

№ 16386

гр. София, 28.04.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 55 състав, в публично заседание на 28.04.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Диана Стамболова

при участието на секретаря Антонина Бикова, като разгледа дело номер **4200** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ вр. с чл. 46а, ал. 1 и ал. 2 и чл. 44, ал. 8 от Закона за чужденците в Република България /ЗЧРБ/.

Образувано е по жалба от А. А. А., ЛНЧ [ЕГН], [дата на раждане], гражданин на Кралство С. А., понастоящем принудително настанен в Специален дом за временно настаняване на чужденци (СДВНЧ) към Дирекция "Миграция" на МВР, [населено място] чрез адв. Д. Г. САК срещу Заповед № 5364з-2950/25.03.2026г. за продължаване на принудително настаняване в СДВНЧ към Дирекция „Миграция“- МВР, издадена от директора на дирекция „Миграция“, с която на основание чл. 44, ал. 8 изр. 3 от ЗЧРБ се продължава принудителното настаняване на А. А. А., ЛНЧ [ЕГН], [дата на раждане], гражданин на Кралство С. А. в СДВНЧ до отпадане на пречките по изпълнение на наложената спрямо него принудителна административна мярка /ПАМ/, считано от 28.03.2026г., но не по-късно от 30.08.2026г. Излагат се подробни съображения за незаконосъобразност на оспорената ЗППАМ, като постановена при съществено нарушение на административно-производствените правила, противоречие на материалноправните разпоредби и в явно несъответствие с целите на закона. Счита, че към настоящия момент чужденецът е в състояние на административно лишаване от свобода в тежки и непригодни за продължителен престой условия на живот в рамките на почти 4 години и половина, което съставлява грубо нарушение на чл. 6, ал. 1 и 2 от АПК, а единствената цел на обезпечителната мярка настаняване в СДВНЧ съгласно чл. 44, ал. 6 от ЗЧРБ е организиране на непосредственото връщане или експулсиране. Сочи, че тази цел в случая на жалбоподателя е неизпълнима поради две обстоятелства: 1) все още неприключено производство за закрила и забраната за връщане

съгласно принципа *non refoulement*; 2) явно доказаната невъзможност за изпълнение на заповедта за експулсиране, която е издадена преди повече от две години на 05.02.2024г. и до този момент, въпреки че жалбоподателят е през цялото време е бил задържан и в наличност на административните органи, не е било възможно нейното изпълнение. Счита, че безпрецедентно дългият срок на административно задържане в два последователни законови режима е на практика наказателна мярка, която излиза извън целта на обезпечителност и нарушава психическото, физическото и здравословното състояние на жалбоподателя в степен, която е много по-жестоката и тежка от наказателната мярка лишаване от свобода и в този смисъл тя е използвана от административните органи недобросъвестно, неразумно и несправедливо. Моли съда да постанови решение, с което да отмени обжалвания административен акт.

В съдебното заседание жалбоподателят чрез процесуалния си представител адв. Д. Г. поддържа жалбата.

Ответникът - директорът на дирекция „Миграция“ чрез процесуалния си представител оспорва жалбата като неоснователна. Претендира разностики за юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира следното от фактическа страна:

Чужденецът А. А. А. /А. А. А., [дата на раждане], гражданин на С. А., ЛНЧ [ЕГН] е настанен в СДВНЧ [населено място] към дирекция „Миграция“ на 28.03.2025г. със заповед рег.№ 3-790/28.03.2025г. на председателя на Държавна агенция „Национална сигурност“ (ДАНС), на основание чл. 44, ал. 6 и ал. 10 от ЗЧРБ, във връзка с организиране изпълнението на негова заповед рег.№ 3-266/05.02.2024г. за налагане на принудителна административна мярка по чл. 42, ал. 1, т. 2, във връзка с чл. 10, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ „експулсиране“, с която е наложена и „забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите членки на Европейския съюз“ за срок от 10 (десет) години.

Наложеният ПАМ е обжалван пред Административен съд София-град, който с Решение № 14/21.10.2024 г. е отхвърлил жалбата на А. А. А. и е оставил в сила заповед № 3-266/05.02.2024 г. на Председателя на ДАНС, като решението е окончателно и е влязло в сила.

По молба на чужденеца вх.№ 105400-135/16.01.2026г. на основание чл. 17, ал. 1 от Наредба № 13-1201 от 01.06.2010 г. за реда за временно настаняване на чужденци в СДВНЧ и в техните звена и за организацията и дейността им, А. А. А. е преместен на 28.01.2026г. от СДВНЧ-С. в СДВНЧ-Любимец, където се намира и в момента. Същият има предходно настаняване в СДВНЧ-С. от 28.10.2021г. със заповед рег.№ 4432 ПАМ-170/24.10.2021г. на началника на ГПУ-Ц., на основание чл. 44, ал. 6, ал. 8 и ал. 10 от ЗЧРБ, във връзка с негова заповед рег.№ 4432 ПАМ-169/24.10.2021г. за налагане на принудителна административна мярка по чл. 41, т. 1 „Връщане до страна на произход - С. А.“.

След подадена молба за международна закрила, на 24.11.2021 г. чуждият гражданин е предаден на служител на Държавната агенция за бежанците към Министерски съвет в Помещение от затворен тип към ДАБ-МС, за да бъде ефективно приложена мярката по чл. 39а, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. Свободното придвижване на чужденеца по време на производството е ограничено с цел неговото наблюдение и обезпечаване на сигурността и обществения ред. В хода на производството по ЗУБ е постъпило писмо от ДАНС, сочещо наличие на основания, че чуждият гражданин представлява заплаха за националната сигурност. С Решение № 7317/28.06.2024 г. на председателя на ДАБ-МС е отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут на А. А. А.. Жалбата му срещу решението е отхвърлена с решение № 10323/25.03.2025 г. по адм.дело № 7373/2024г. по описа на АССГ. С Решение №6863/23.06.2025г. по адм. дело № 5354/2025г. по описа на Върховния административен съд е отменено с решение № 10323/25.03.2025 г. на АССГ и делото е

върнато за ново разглеждане от друг състав на първоинстанционния съд. С невлязло в сила решение № 11539/24.03.2026 г. по адм.дело № 6729/2025г. по описа на АССГ отново е отхвърлена жалбата на А. А. А. срещу Решение № 7317/28.06.2024 г. на председателя на ДАБ-МС, с което е отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут.

След няколко решения за продължаване на неговото настаняване, в ПЗТ към ДАБ-МС чужденецът остава до 28.03.2025г., когато след обжалване от страна на същия, АССГ със свое Решение № 10607/26.03.2025г. по адм. дело №11569/2024г. отменя Решение № РПЗТ-87/06.11.2024г. на председателя на ДАБ-МС за продължаване срока за настаняването му в ПЗТ до отпадане на основанията или до окончателно приключване на производството за предоставяне на закрила.

С А. А. А. са провеждани беседи от служители на дирекция „Миграция“ с цел убеждаването му да съдейства за напускане на територията на страната, но той отказва да се завърне в страната си на произход. Чуждият гражданин, както и редица неправителствени организации и фондации изнасят множество твърдения, че при връщането му в страната на произход може да бъде преследван и животът му да бъде застрашен. Същият попълва декларация за доброволно завръщане в К. рег.№ 10540-940/01.04.2025г. Изготвено е писмо рег.№ 536400-33231/08.04.2025г. до Генерална дирекция „Глобални въпроси“ при МВнР с молба да бъде осъществен контакт с канадските власти относно възможности за приемането му и снабдяване с документ за пътуване. В отговор е получена вербална нота № 2025/ВUCST-2867/IM от 10.06.2025г. от Посолството на К. в [населено място], с която информират, че заявлението на чужденеца е получено, като по същото се извършват проверки и все още няма окончателно решение по случая.

По повод търсене на допълнителни възможности за връщане на чужденеца в трета сигурна за него страна, е изготвено писмо рег.№ 536400-40394/29.04.2025 г. до Посолството на Република Турция в С. с молба за получаване на информация относно изисквания и процедури за допускане на чужденеца на тяхна територия. Към настоящия момент не е постъпил отговор на отправеното запитване.

Във връзка с подадени от А. А. А. декларации за доброволно завръщане рег.№ 536400-61429/08.07.2025г., рег. № 536400-61430/08.07.2025г., рег.№53640061431/08.07.2025г., рег. №53640061432/08.07.2025г., рег.№53640061435/08.07.2025г. съответно до И., Франция, Испания, Германия и Италия е изготвено писмо рег.№ 536400-56795/23.07.2025г. до Генерална дирекция „Глобални въпроси“ при МВнР с молба да бъде оказано съдействие по осъществяване на контакт със съответните власти в гореизброените държави относно възможности за приемането му и снабдяване с документ за пътуване. С Нота № 2025-0325097 от 19.08.2025г. Посолството на Франция в Република България е уведомило МВР, че молбата за извеждане във Франция не може да бъде удовлетворена. С Нота № 106/2025 от 28.08.2025г. Посолството на Германия в Република България също е уведомило, че германските власти не могат да установят в предоставената информация никакво правно основание за приемане в Германия. С Нота № 21/25 от 18.09.2025г. Посолството на И. в С. се дава отрицателно становище по молбата на саудитския гражданин. Към момента не са получени отговори от останалите запитани държави.

В отговор на молба от български гражданин вх.№ 536400-80171/05.09.2025г, по описа на дирекция „Миграция“ относно предоставяне на жилище и финансова издръжка на А. А. А., е изготвено писмо рег.№ 536400-84685/23.09.2025г. до чужденеца, чрез неговия адвокат и е уведомен, че молбата се явява неоснователна и приложените към нея документи са нередовни. Освен това е информиран, че изисканите от него от дирекция „Миграция“ с писма рег.№ 536400-34049/09.04.2025г. и рег.№536400-81089/10.09.2025г. доказателства за наличието на реален риск при завръщане в страна на произход, че ще бъде подложен на изтезания, нечовешко или

унизително отнасяне, както и други форми на сериозно посегателство върху основните му човешки права, не са предоставени до момента.

В дирекция „Миграция“ е получено писмо рег.№ RB2020001-001-03-T-6-3714/ 20.08.2025 г. от ДАНС, в което са предоставени допълнителни данни, че саудитския гражданин застрашава националната сигурност.

На основание мотиви, изложени в предложение рег.№ 5364р-21696/26.09.2025г. на началника на отдел ПНМ, е издадена заповед рег.№ 5364з-4632/26.09.2025г. на директора на дирекция „Миграция“, относно продължаване на принудителното настаняване на чужденеца в Специален дом за временно настаняване на чужденци към дирекция „Миграция“ за срок не-повече от 6 (шест) месеца, считано от 28.09.2025г. до отпадане на пречките по изпълнение на наложената спрямо него принудителна административна мярка, но не по-късно от 28.03.2026г. Заповедта е влязла в сила с Решение № 1785/17.02.2026г. на ВАС.

С молба вх.№ 536400-103876/18.11.2025г. чуждият гражданин е отправил молба с искане наложената спрямо него на основание чл. 44, ал. 6 от ЗЧРБ заповед рег.№ 5364з-4632/26.09.2025г. за продължаване на принудителното му настаняване в СДВНЧ към ДМ да бъде заменена с полка мярка по чл. 44, ал. 5, т. 1 от ЗЧРБ - „Ежеседмично явяване в териториалната структура на МВР по местопребиваване“. В тази връзка, до главния секретар на МВР е изготвена докладна записка рег.№ 5364р- 27129/25.11.2025г., с приложен към нея проект на писмо до председателя на ДАНС, с молба да изразят становище по отношение на подадената от саудитския гражданин молба, тъй като заповедта за наложената ПАМ по ЗЧРБ е тяхна. От страна на ДАНС е изготвен отговор с вх.№ 812100-1554/28.01.2026г., в който е посочено, че за прекратяване на продължителното задържане на чуждия гражданин в страната е необходимо ДМ да изпълни наложената спрямо него ПАМ „Експулсиране“. В писмото се изтъква, че заповед № 3-266/05.02.2024 г. на председателя на ДАНС е обжалвана пред АССГ, който със свое Решение № 14 от 21.10.2024г., постановено по дело № С-5/2024г., по описа на АССГ е отхвърлил жалбата на А. А. А., като решението е окончателно и не подлежи на обжалване. Съдебното решение е влязло в сила и наложената ПАМ подлежи на изпълнение, като мярката следва да се изпълни в С. А.. Също така е упоменато, че по цитираното по-горе дело не са събрани доказателства, удостоверяващи наличието на обстоятелства по чл. 44а от ЗЧРБ, тоест „Чужденец, на който е наложена ПАМ „Експулсиране“, не се експулсира в държава, в която животът и свободата му са застрашени и той е изложен на опасност от преследване, изтезание или нечовешко или унижително отношение“, а съгласно чл. 67, ал. 3 от ЗУБ, наличието на неприключило производство в ДАБ-МС също не възпрепятства експулсирането на саудитския гражданин. В заключение е счетоно за целесъобразно да бъдат предприети нужните законови действия от страна на ДМ за експулсирането на саудитския гражданин в страната на произход, а до изпълнение на наложената ПАМ принудителното му настаняване да бъде продължено в рамките на максимално регламентирания законов срок.

В подкрепа на посочените от чужденеца твърдения в ДМ е постъпила молба вх.№ 536400-112094/10.12.2025 г., с приложения към нея обяснения и документи, в която се твърди, че при всички административни и съдебни производства по същество на молбата за закрила на А. А. А., която все още не е разгледана с окончателно решение, е безспорно доказано с многобройни доказателства и обяснения, че саудитският гражданин е политически активист в страната си по произход, че с участвал в пропагандна и протестна дейност срещу репресивния режим с цел освобождаване на политическите затворници, установяването на конституционна монархия и постигането на демократични реформи. Повечето от неговите партньори в развиваната дейност са били арестувани, като след извършен обиск в дома му и принудителните разпити на родителите

му, той е напуснал страната с помощта на баща си. Активистката му дейност продължила още активно в Турция, след напускането на С. А., поради което и към настоящия момент жена му и децата му в Турция се налага да се укриват и сменят местожителството си. След популярността на случая на чужденеца към настоящия момент и явната, масирана подкрепа от активисти и дисиденти от С. А., от представители на международни неправителствени и правителствени институции, включително М. Л. - специален докладчик на ООН за положението на защитниците за правата на човека, А. И., Н. R. Watch и др., животът и свободата на саудитския гражданин при евентуалното му връщане в страната на произход е в още по-голяма заплаха от преследване. Поради гореописаното, връщането на А. А. А. в С. А. би било в явно противоречие на принципа на забрана за връщане на място, където е възможно преследване или други тежки посегателства върху живота и личността, т.н. „non-refoulement“ принцип, както и на абсолютната защита от изтезание, нечовешко и унижително отношение, съгласно чл. 3 от ЕКПЧ.

С оспорената в настоящото производство Заповед № 5364з-2950/25.03.2026г., издадена от директора на дирекция „Миграция“, на основание чл. 44, ал. 8 изр. 3 от ЗЧРБ се продължава принудителното настаняване на А. А. А., ЛНЧ [ЕГН], [дата на раждане] , гражданин на Кралство С. А. в Специален дом за временно настаняване на чужденци до отпадане на пречките по изпълнение на наложената спрямо него принудителна административна мярка, считано от 28.03.2026г., но не по-късно от 30.08.2026г. Административният орган се е мотивирал със Заповед № 3-790/28.03.2025г. на председателя на ДАНС, във връзка със Заповед № 3-266/05.02.2024г., издадена от председателя на ДАНС за налагане на ПАМ по чл.42, ал.1, т.2 във вр. с чл.10, ал.1, т.1 от ЗЧРБ „експулсиране“ и „забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите членки на ЕС“ на чужденеца за срок от 10 години и въз основа на предложение рег. № 5364р-7488/25.03.2026г., като независимо от положените усилия, изпълнението на ПАМ ще продължи по-дълго поради налице забавяне при получаването на документи за изпълнение на наложената ПАМ, както и гарантиране на успешното извеждане на чужденеца. В предложението рег. № 5364р-7488/25.03.2026г. на началника на отдел ПНМ се посочва, че заповедта за експулсиране на ДАНС се изпълнява от ДМ като структура на регламентирано в чл. 44, ал. 3 от ЗЧРБ, но същата до момента не е приведена в изпълнение, тъй като съществува реална опасност да бъдат нарушени правата на чужденеца и с цел да не се наруши принципа на забрана за връщане на лица в страни, където същите са изправени пред преследване или съществува сериозна опасност за живота и личната им сигурност (principle of non-refoulement). По този повод, следва да се изчака потвърждението или отказа на останалите европейски държави, както и решението на К., дали ще приемат А. А. А. на своя територия. Позовава се на чл. 67, ал. 1 от ЗУБ, съгласно който ПАМ „Отнемане правото на пребиваване“, „Връщане“, „Експулсиране“ и „Забрана за влизане в страната“ не се привеждат в изпълнение до приключване на производството с влязло в сила решение, като ал. 1 не се прилага единствено, когато има основания да се смята, че чужденецът, търсещ или получил закрила, представлява опасност за националната сигурност. При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е допустима, като подадена в законовия срок, срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт по чл. 44, ал. 8, изр. четвърто вр. чл. 46а, ал. 1 и 2 ЗЧРБ и от надлежна страна.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли

са административно-производствените правила и материално - правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Оспорената заповед е обективирана в писмена форма, подписана е от издателя си и е издадена от административен орган, разполагащ с материална и териториална компетентност. Същата съдържа изискуемите от чл. 59, ал.2 на АПК реквизити, включително фактически и правни основания за издаване на акта. Не се констатира и допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила.

Обжалваният административен акт е постановен при спазване на материалния закон.

Разпоредбата на чл. 44, ал. 8 от ЗЧРБ възпроизвежда съдържанието на член 15, параграф 6 от Директива 2008/115 относно общите стандарти и процедури, приложими в държавите – членки /Директивата/. И двете разпоредби допускат продължаване на срока на принудителното задържане над първоначално определения, при наличието на една от двете предпоставки: 1./ липса на съдействие от страна на чуждия гражданин или 2./ забавяне при получаване на необходимите документи за връщане. Но националната разпоредба не регламентира условието, което трябва да е налице, за да се преценят двете предпоставки, а именно – независимо от положените от компетентните органи разумни усилия да е вероятно операцията по извеждането да продължи по-дълго като причината за това е една от двете предпоставки. Националният законодател в чл. 44, ал. 8 ЗЧРБ транспонира и изискването на член 15, параграф 4 от Директива 2008/115 в частта, с която се регламентира задължението за прекратяване на предварителното задържане, когато с оглед на конкретните обстоятелства по случая се установи, че вече не съществува разумна възможност по правни или технически причини за принудителното извеждане на чужденеца.

Горното налага преди да пристъпи към проверка на предпоставките за продължаване на срока на принудителното задържане съдът да провери съществува ли още 1./ опасност от укриване или 2./ гражданинът на третата страна избягва ли или възпрепятства ли процеса на извеждане, както и 3./ дали по отношение на него могат да се приложат други достатъчни, но по-леки мерки.

В случая, органът правилно с оглед на събраните доказателства, се е позовал на една от двете предпоставки, визирани в чл. 15, § 1 Директива 2008/115 – „опасност лицето да се укрие“. Легално определение на понятието „опасност от укриване“ е дадено в т. 7 от Директива 2008/115/ЕО - наличието в конкретен случай на основания, които са породени от обективни критерии, определени в законодателството, да се смята, че гражданин на трета страна, по отношение на когото са образувани процедури за връщане, може да се укрие. Според понятието, дадено в § 1, т. 4в от ДР на ЗЧРБ „опасност да се укрие чужденец, спрямо когото е наложена принудителна административна мярка по чл. 39а, т. 2 и 3" е налице,

когато с оглед на фактическите данни може да се направи обосновано предположение, че същото лице ще се опита да се отклони от изпълнението на наложената мярка. Законодателят, без да е направил лимитативно изброяване, е посочил примерни факти и обстоятелства, които във всеки един конкретен случай, с оглед на доказателствата, могат да формират обосновано предположение, че по отношение на гражданина на третата страна е налице опасност от укриване. В случая, такава опасност съществува с оглед установеното, че чужденецът не притежава документ за самоличност, отказва да попълни декларация за доброволно връщане и няма средства за издръжка.

Приетите по делото доказателства обуславят извод, че по отношение на чужденеца не може да бъде приложена някоя от другите по-леки мерки, предвидени в чл. 44, ал. 5 ЗЧРБ, тъй като цялостното му поведение сочи, че е възможно да се укрие и да се опита да осуети изпълнението на заповедта. Такива мотиви са изложени и в предложението по оспорения акт. Съгласно разпоредбата на чл. 142, ал. 1 АПК съответствието на административния акт с материалния закон се преценява към момента на издаването му. Към посочения момент не е имало каквито и да било данни и доказателства, от които да се установи, че по отношение на чужденеца да могат да бъдат наложени други достатъчно ефективни, но по-леки мерки. В случая, правилно органът е приел, че чужденецът няма установен адрес на пребиваване в страната и няма доказани средства за издръжка. В съдебно производство не са представени доказателства за стабилни, редовни, предвидими и достатъчни средства, отговарящи на нормативно установения минимум. Лицето не е разполагало с валиден паспорт, който може да предаде в залог, както и финансови средства за парична гаранция. Няма данни жалбоподателят да е внесъл парична гаранция в срок и в размер, определен в Правилника за прилагане на ЗЧРБ, както и липсват доказателства за финансова издръжка, т. е. доказателства за възможност за прилагане на алтернативни мерки на задържането чрез замяната му с други такива съгласно чл. 44, ал. 5 ЗЧРБ.

А. А. А. е с висящо производство по реда на Закона за убежището и бежанците. Чужденецът е влязъл нелегално на територията на Република България на 24.10.2021г. с тенденция и желание за пребиваване на територията на К., за което е задвижена процедура по пребиваването му в посочената държава. Междувременно са извършени многократни процедури във връзка със статута на лицето, както за физическото, така и за психическото му състояние. Налице е непрекъснатата кореспонденция и опит за уреждане на административните въпроси, свързани с неговия престой – молби до Държавната агенция за бежанците, производства, изслушвания, прегледи от специалисти / включително психиатрични/, проверка и кореспонденция с други държави за опит за връщане в трета страна, не тази на произход и всичко необходимо. Налице е активно поведение на администрацията, което да даде възможност на чужденеца да бъде с уреден по законов начин статут.

Съгласно чл. 44, ал. 6 от ЗЧРБ, респ. чл. 15, § 1 от Директива 2008/115/ЕО, право на държавата е да задържи в специализиран център чужд гражданин, по отношение на който е образувана процедура по връщане, като са регламентирани и максималните срокове за подобно настаняване, съобразени с общностното право. Според разпоредбата на чл. 15 § 4 от Директива 2008/115/ЕО, когато стане ясно, че вече не съществува разумна възможност за извеждане по правни и други съображения или че вече не съществуват посочените в § 1 условия, задържането престава да бъде оправдано и засегнатото лице се освобождава незабавно. Поради това оспореният пред съда акт има действие до отпадане на пречките за изпълнение на заповедта за принудително отвеждане, тъй като съгласно чл. 44, ал. 8 ЗЧРБ настаняването продължава до отпадане на обстоятелствата по ал. 6, но не повече от 6 месеца. Въз основа на приетите по делото доказателства според настоящия съдебен състав съществува разумна възможност за принудителното извеждане на чужденеца, с оглед предприетите от дирекция „Миграция“ действия, както и не е изтекъл максималният срок за принудително настаняване, предвиден в чл. 44, ал. 8 ЗЧРБ.

В случая, не е налице противоречие на оспорената заповед и с целта на закона. Изложените факти, подкрепени от събраните по делото доказателства, представляват достатъчно обстоятелства, свързани с личността и поведението на жалбоподателя, обосноваващи продължаването на принудителното настаняване на същия в СДВНЧ, поради което обжалваната ПАМ се явява обоснована и пропорционална. Целта на ЗЧРБ е спазена при прилагане на установения от законодателя ред за влизане, пребиваване и напускане територията на РБ на чужденци /съответно на територията на държавите членки на ЕС след влизането в сила на решението на Съвета на Европейския съюз за пълното прилагане на разпоредбите на Ш. законодателство в Република България/. В производството по налагане на тези мерки е достатъчно установяване по надлежния ред на наличие на данни, обуславящи предвидените в закона предпоставки за налагането им.

С оглед гореизложеното оспорената заповед е законосъобразно издадена, а жалбата следва да бъде отхвърлена като неоснователна и недоказана.

С оглед изхода на делото, искането на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е основателно и следва да се уважи в размер на 102.26 евро или 200 лева съгласно чл. 78, ал. 8 от ГПК, приложим съгласно чл.144 от АПК във вр. чл. 37 от Закона за правната помощ и чл. 24 от Наредба за заплащането на правната помощ.

По изложените съображения, Административен съд – София град, III отделение, 55 състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. А. А., ЛНЧ [ЕГН], [дата на раждане] , гражданин на

Кралство С. А. чрез адв. Д. Г. срещу Заповед № 5364з-2950/25.03.2026г. за продължаване на принудително настаняване в СДВНЧ към Дирекция „Миграция“-МВР, издадена от директора на дирекция „Миграция“.

ОСЪЖДА А. А. А., ЛНЧ [ЕГН], [дата на раждане], гражданин на Кралство С. А., настанен в СДВНЧ – Любимец при дирекция „Миграция“ – МВР да заплати на дирекция „Миграция“ при МВР сумата 102.26 евро, представляващи юрисконсултско възнаграждение.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14-дневен срок от съобщаването на страните за изготвянето му.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: